

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie. Vezmite na seba moje jarmo a učťe sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci a nájdete si odpočinutie duší; lebo moje jarmo je lahodné a moje bremä ľahké!“

O Júliovi Caesarovi sa hovorí, že svojim vojakom nikdy nepovedal „Ite-chodťe“, ale vždy hovoril „Venite – podťe!“ A je v tom veľký rozdiel. Kto hovorí „chodťe!“ vydáva rozkaz, ktorý sa má splniť. Kto však hovorí „podťe!“, ten pozýva buď k sebe, alebo na cestu, aby spoločne pracoval a konal s pozvanými. Rozkaz má v sebe čosi veliteľského, nadriadeného, panovačného, kým pozvanie má v sebe čosi jemného, priateľského, milého. Pán Ježiš často pozýval k sebe ľudí rozličného stavu a povolania, aby Ho nasledovali, šli k Nemu, s Ním a za Ním. Ide o jedno z najkrajších a najzaujímavejších pozvaní, ktorým Ježiš povolával ľudí, aby zmenil ich prostredie, zmýšľanie a životný osud. Išlo tu o ľudí namáhajúcich sa za samospravodlivosťou a preťažených farizejskými predpismi a nariadeniami. Farizeji delili zákon na príkazy a zákazy. Bolo ich 613. Každý príslušník Izraela bol povinný ich plniť. Ak ich nespľnil, v očiach farizejov bol zatratený. O týchto farizejských predpisoch Pán Ježiš povedal: „Zväzujú ťažké bremená a ukladajú ľuďom na plecيا, ale sami nechcú pohnúť ani prstom.“ /Mt.23,4/ Je len samozrejmé, že tak mnoho rôznych predpisov si priemerný Izraelita ani len zapamätať nevedel, nielo ešte ich aj plniť. Preto sa mnohí z nich trápili, sužovali a hľadali východisko spod obžaloby pre neplnenie príkazov a zákazov. Na jednej strane sa namáhal, aby si vlastnou silou zabezpečil spasenie, na druhej strane upadal do malomyselnosti, keď nevedel naplniť predpisy. Cítil sa preťaženým na duši i na tele, lebo nedošiel cieľa ani tak, ani onak. K takýmto ľuďom, namáhajúcim sa za samospravodlivosťou a preťaženým farizejskými predpismi, obracia sa Ježiš so svojou pozvánkou, aby ich vyslobodil z ťažkého jarma a uľavil im bremeno. Chce ich odviesť spod prísnosti zákona a previesť pod milosť evanjelia. Týchto ustrašených a zúfajúcich ľudí povoláva Ježiš k sebe, aby ich vymanil z prostredia farizejských predpisov, odviedol od prísnosti zákona, z otroctva k slobode. Má pre nich zasľúbenie: dá im odpočinok, poskytne im pokoj duše. Prechod od prísnosti zákona do ovzdušia evanjelia znamená milosť Božiu na záchranu človeka. Kým zákon súdi a odsudzuje, zatiaľ evanjelium odpúšťa a zachraňuje. Táto záchrana prichádza od Krista. Sám človek by sa zbytočne namáhal o svoju záchranu. Čo môže urobiť, to je len to, že prijme pozvanie, ide do spoločnosti Kristovej, kde nájde pokoj a odpočinutie. Pozvanie Pána Ježiša platí aj pre nás. Kým súčasníci Ježišovi boli zaťažení bremenom predpisov, my sme preťažení bremenom hriechov. Hrešíme myšlienkou, slovom aj skutkom. Hrešíme proti Bohu i proti bližným. V takomto stave volá nás Pán k sebe, do svojej spoločnosti, aby nás oslobodil od ťažkého bremena hriechu a ukázal nám cestu k záchrane. Poslúchnime Jeho výzvu, idťme k Nemu pod vplyv Jeho evanjelia! On nás určite pozbaví ťažkého bremena. Ježiš zrútil starú pýchu a namyslenosť i samospravodlivosť farizejov. Miesto nich postavil a nastolil krotkosť a pokoru. Za základ spolunažívania človeka s človekom a človeka s Bohom postavil krotkosť a pokoru. Ježiš sa nám tu predstavuje ako učiteľ slova a činu. Čo zvestuje, to aj životom dokazuje. Už samotný Jeho príchod do tohto sveta svedčí o Jeho pokore. Kráľ kráľov, Boh a človek sa narodil v maštali. Ježiš svoju pokoru najkrajšie dokázal, keď pred ustanovením svojej Večere umýval učeníkom nohy a utieral ich zásterou. Pokora je jednou z najkrajších cností veriacich kresťanov. Tejto pokore učí Kristus aj nás. Ona vedie človeka k obetavej službe lásky k bližným, kde silnejší slabšiemu službou pomáha. Táto pokora sa javí navonok menovite v tom, že iných za významnejších a dôstojnejších považujeme, než seba. Ozajstný kresťan nepozera sa len na vlastný záujem, ale menovite dbá na záujem spolublížneho. Toto „učivo“ menuje náš nebeský učiteľ „svojim jarmom,“ ktoré je lahodné a ktoré každý jeho učeník má vziať na seba. Keď Ježiš vytrhne svojich učeníkov z prostredia ťažkých bremien, keď ich vyučí krotkosti a pokore, dáva im zasľúbenie pokoja a odpočínutia pre duše. Len ten

je vylúčený spod zaslúbenia evanjelia, kto sa sám vylúči. Zaslúbenie o pokoji duše je len tam možné, kde človek prijme lahodné jarmo Kristovho evanjelia a pri Kristovi sa naučí krotkosti a pokore. Pán Ježiš z nespokojných robí spokojných, z otrokov slobodných. V škole Kristovej nachádza každý úprimne veriaci človek pokoj pre dušu. Cirkevný otec Augustín povedal: „Naše srdce je nespokojné dotiaľ, kým nespočívne v Tebe, ó Bože!“ Najväčšiu nespokojnosť nám pôsobia naše hriechy, ktoré doliehajú na nás ako ťažké bremeno. Nepokoj duše, vyplývajúci z hriechu, je tak veľký, že mnohých ženie do zúfalstva a tým aj do zatratenia. Ak túžiš po pokoji časnom i večnom, prijmi pozvánku Ježišovu, choď do Jeho školy, On ťa pozbaví ťažkého bremena, naučí ťa krotkosti a pokore a dopraje pokoj, spasenie, večný život a odpočinutie tvojej duši v časnosti i vo večnosti.

Modlitba: Milosrdný náš Pane, ktorý si prišiel, aby si zachraňoval, a nie zatracoval ľudské duše, Ty vieš, že aj my sme tí, ktorí potrebujeme Tvoju milosť. Aj nás pozývaš k sebe a ponúkaš pokoj srdca a duše. Vieš o našich vzdychoch, o našej túžbe po čistote a pokoji, ktorý by vládol v našich srdciach. Preto Ťa prosíme, vypočuj nás, buď pri nás a s nami, aby si nás naplnil úprimnou láskou, trpezlivosťou a milosrdenstvom, aby sme pod Tvojou ochranou a mocou mali bezpečné prebývanie tu na zemi a potom v Tvojej sláve na veky. Amen